

РЕШЕНИЕ

№ 1893

гр. София, 23.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в публично заседание на 15.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **11615** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Е. А. А М, гражданин на Л., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН] с настоящ адрес [населено място], [улица], чрез адв. К. С., САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], офис 9, срещу Решение № 17029/22.11.2022г. на заместник – председателя на ДАБ при МС, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, на основание чл. 76, ал. 1, т. 2 във вр. с чл. 8 и чл. 75, ал.1, т. 4 във вр. с чл. 9 от ЗУБ.

С жалбата се иска отмяна на решението като неправилно и незаконосъобразно, постановено при нарушение на административно – производствените правила, в противоречие с материалния закон и с целта на закона, отменителни основания по чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК. Правят се възражения, че братът на Е. А. А М е получил международна закрила в Испания въз основа на същите факти, свързани с дипломатическата служба на бащата на чужденеца по време на режима на К.. Представени са нови писмени доказателства за тези обстоятелства, които не са обсъдени в обжалваното решение. Не са преценени всички относими документи и факти, в нарушение на чл. 75, ал.2 от ЗУБ. В хода на съдебното производство доводите се поддържат от адв. С..

Ответникът, чрез юрисконсулт Х., прави искане за отхвърляне на жалбата като

неоснователна. Счита, че не са налице законовите предпоставки за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Представя писмени бележки.

Прокурор В. от СГП дава заключение, че жалбата е неоснователна и недоказана.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред административния орган е започнало по молба за предоставяне на международна закрила с вх. № РД09 – 1955/13.04.2022г. на РПЦ – С., подадена от Е. А. А М, гражданин на Л., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН], с висше образование, етническа принадлежност – арабин, религия – мюсюлманин сунит, семейно положение – женен. Личните данни са установени въз основа на подписана декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. На датата на регистрацията на чужденеца са връчени Указания относно реда за подаване на молба за международна закрила, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България. Предоставен му е и Списък на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молба за статут в приемни на ДАБ при МС.

Подадената молба е последваща по смисъла на §1, т. 6 от ДР на ЗУБ, след приключило производство за отказ за предоставяне на закрила с влязло в сила решение № УП – ОК 32/19.12.2019г. на интервюиращ орган при ДАБ при МС, потвърдено с Решение № 2001/13.04.2020г. по адм.дело № 398/2020г. на АССГ.

Към нея са приложени Удостоверение за семейно състояние, копие от дипломатически паспорт на бащата А. Е. Е., Решение за предоставяне на убежище на З. Аб Е. Ел Ф. от 26.08.2020г. в Испания, Удостоверение за раждане на У. А. А. Е., български гражданин, син на жалбоподателя, от българската гражданка Д. А. А. Б..

Молбата е мотивирана с предоставена международна закрила на други членове на семейството на Е. А. А М, опасност от преследване в страната по произход поради връзки с режима на К., с положението на лица, върнати в Л. и лица, които не спазват религиозните порядки. Също така жалбоподателят счита, че връщането му в Л. ще засегне правото му на семеен живот, доколкото синът му е български гражданин и баща му желае да поддържа пряк контакт и лични отношения с него.

Допустимостта на последващата молба е преценена от административния орган и с Решение № 10 – ОК/04.04.2022г. на интервюиращ орган на ДАБ при МС, на основание чл. 76б, ал.1, т. 1 от ЗУБ, последващата молба е допусната до производство за предоставяне на международна закрила.

С чужденеца е проведено интервю на 20.04.2022г., в което той посочва, че е разведен от 2019г., съпругата и детето му се намират в Република България , но той не ги е виждал и не поддържа връзка с тях. До напускането на страната по произход е живял в [населено място], Л., там живеят към настоящия момент майка му, две от сестрите му и един от братята му. Две от сестрите му живеят във Великобритания, едната е омъжена за британски гражданин, а другата има статут. Един от братята му е получил международна закрила в Испания. Относно бежанската история поддържа вече заявеното в предходното производство, че баща му е бил дипломат по време на режима на К.. Впоследствие се пенсионира. В дома им през 2011г. дошли въоръжени милиции и ги заплашвали, наложило се да се преместят. Брат му /на когото е предоставена закрила в Испания/ е бил задържан за 7 дни. През 2016г. жалбоподателят се оженил за българска гражданка и дошли да живеят в България, по - късно се върнали в Л.. Не е религиозен човек, употребява алкохол и пуши. В България е влязъл със законно издадена виза от българското посолство в Т..

Получено е положително становище от ДА“НС“ с рег. № М- 10310/18.05.2022г.

След преценка на доказателствата в административната преписка е направено предложение рег. № УП 20423/02.08.2022г. за отказ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Приложена е Справка изх. № МД – 639/11.10.2022г. на Дирекция „Международна дейност“ ДАБ – МС за актуалната политическа и икономическа обстановка в Л..

Постановено е Решение № 17029/22.11.2022г. на заместник – председателя на ДАБ при МС, с което на Е. А. А М, гражданин на Л., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН] е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, на основание чл. 76, ал. 1, т. 2 във вр. с чл. 8 и чл. 75, ал.1, т. 4 във вр. с чл. 9 от ЗУБ.

В хода на съдебното производство са приети доказателствата от административната преписка и справка изх. № ЦУ – 125/06.03.2023г. на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС относно актуалната политическа и икономическа обстановка в Л. и положението на лицата, които са били близки до режима на К.. Видно от справката, от падането на М. К. през 2011г. Л. се намира в състояние на политическа нестабилност и граждански конфликт. Съществуват проблеми в областта на сигурността, но не са до степен на вътрешен въоръжен конфликт. Поддръжници на К. бягат от Л. по време и след падане на режима през 2011г., много от тях се заселват в Е. и Т.. Справката съдържа данни за членове на семейството на К. и близки поддръжници на високи правителствени и държавни позиции, като дори и за тях не може да се приеме, че са изложени на риск от сериозни посегателства към настоящия момент.

При така установените факти, съдът обосновава следните правни изводи:

Оспореното решение е съобщено на жалбоподателя на 28.11.2022г., жалбата срещу него е подадена на 09.12.2022г., в преклузивния 14 – дневен срок, от легитимирано лице по смисъла на чл. 147, ал. 1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения:

При проверката за законосъобразност на акта, на основанията по чл. 146 от АПК, съдът счита, че оспореното решение е издадено от компетентен административен орган, в установената писмена форма с изложени мотиви от фактическа и правна страна. В административната преписка се съдържа заповед №03 – 15/03.05.2022г., издадена на основание чл. 48, ал.1, т.1 от ЗУБ, с която правомощията по посочената правна норма са делегирани на заместник – председателя на ДАБ при МС.

Не е основателно възражението за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и неизясняване на относимите към бежанската история факти и обстоятелства. Последващата молба е допусната до производство, приложените към нея нови доказателства са обсъдени. С жалбоподателя е проведено интервю, по време на което той отново е изложил причините за напускане на Л.. Приета е справка за ситуацията в страната по произход, направен е анализ. Няма неизяснени факти и обстоятелства от значение за произнасянето по молбата за международна закрила. Спазен е чл. 75, ал. 2 от ЗУБ.

Правилно е приложен и материалния закон.

Настоящата съдебна инстанция споделя извода, че жалбоподателят не посочва причини за основателни опасения от преследване. Съгласно чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето

естество или повторяемост. Действията на преследване могат да бъдат: физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца. Жалбоподателят лично не е бил арестуван, съден или осъждан, не е имал проблеми със силите за сигурност, нито с официалните власти. Не членува в политически партии, никога не са му отправяни заплахи, никога не му е оказвано насилие. Мотивира молбата си за убежище с дипломатическата служба на баща си, който се е пенсионира две години преди края на режима на К., тоест преди 13 години. Лично жалбоподателят не е служител от режима на К. и спрямо него няма причини за преследване от официалните власти в Л.. Той е напуснал страната през 2016г. законно, пристигнал е в България с виза. Никога не е имал проблеми с напускането и връщането обратно в страната по произход, тъй като след 2016г. се е върнал обратно със семейството си в Л., където останал без проблеми до 2019г., когато отново напуснал легално страната и влязъл в България с виза, издадена от българското посолство в Т.. Представените доказателства за дипломатическата служба на бащата на заявителя не са основание за получаване на статут. Те не установяват преследване от страна на официалните власти по отношение конкретно на жалбоподателя. Не е основание за получаване на бежански статут и решението на властите в Испания за предоставяне на закрила на неговия брат. Бежанската история на брат му е различна, той е бил задържан за 7 дни от властите в Л., правилно е преценено от административния орган, че това е неотнормимо към жалбоподателя. Представените доказателства за раждане на дете на чужденец от българска гражданка, което дете също е български гражданин са основания по ЗЧРБ, а не за получаване на международна закрила. Всички нови представени доказателства не установяват факти, които да са основание за получаване на статут на бежанец или хуманитарен статут. Не доказват осъществено спрямо заявителя преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ по причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Поради липса на предпоставките за предоставяне на бежански статут по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, искането за предоставяне на бежански статут законосъобразно е отхвърлено като неоснователно.

Не са налице предпоставки за предоставяне и на хуманитарен статут. Представените нови писмени доказателства не съдържат данни, че Е. А. АМ е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция. Установената фактическа обстановка не дава основание да се приеме, че той е бил принуден да напусне държавата по произход, поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. От изложеното следва изводът, че той не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл.9, ал.1 т.1 и 2 от ЗУБ.

По отношение на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ: В случая спрямо чужденеца не е налице заплахата поради ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход. Според тълкуването в решението от 17 февруари 2009г. на съда в Л. по дело № С-465/07, на

чл. 15, б."в" от Директива 2004/83/ЕО, силата на степента на безогледно насилие, характеризиращо въоръжен конфликт се преценява от компетентните национални органи, до които е подадена молбата или съдилищата, до които е отнесено решението за отказ на подобна молба. Съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 на решението на съда в Л., в колкото по-голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, имащи пряко отношение към личното му положение, толкова по-слаба ще трябва да е степента на безогледното насилие за него, която се изисква за търсенето на субсидиарна закрила.

Наличието на заплахата по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ се установява, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самият факт на пребиваване там, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. Установената фактическа обстановка не дава основания да се приеме, че молителят е бил принуден да отпътува поради реална опасност от тежки заплахи срещу живота или личността му в случай на въоръжен конфликт. Спрямо него не е налице заплахата поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход.

Обстановката в Л. сама по себе си не дава основание да се приеме, че по отношение на жалбоподателя е налице страх от преследване. Не е установено спрямо него да е налице реална опасност, която да е била повод за напускането му. Дори да е налице ситуация на несигурност в държавата по произход, то тя не е достигнала степен на безогледно насилие, с опасност от тежки посегателства, което да е основание за предоставяне на международна закрила на базата на общата ситуация. Не се установява спрямо заявителя да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата си по произход, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут. От посочената справка не може да се направи обоснован извод, че Л. се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт.

За жалбоподателя липсват предпоставки за предоставяне на международна закрила по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, както и по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ.

Не е приложима и забраната по 4, ал. 3 от ЗУБ за връщане на територията на страната по произход. Няма данни за заплахата за живота и свободата на чужденеца по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение или за излагането му на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание.

По изложените съображения, жалбата е неоснователна и недоказана и следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран, Административен съд София град, I - во отделение, 43– ти състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалба на Е. А. А М, гражданин на Л., [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН] с настоящ адрес [населено място], [улица] срещу Решение № 17029/22.11.2022г. на заместник – председателя на ДАБ при МС, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, на основание чл. 76, ал. 1, т. 2 във вр. с чл. 8 и чл.75, ал.1, т. 4 във вр. с чл. 9 от ЗУБ.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: